
Vždycky jsem chtěla tajně přespat ve škole a vloupat se v noci do metra

27. 12. 2011, autor: Lucie Michálková, rubrika: Studenti

Představte si školu, kam týden co týden chodíte, a učebnu, kde sedáváte nahrbení nad svými poznámkami, najednou v úplně jiném světě. Na stole stojí vánoční stromeček, všude kolem je spousta dobrého jídla a pití a na koberci sedí podobní nadšenci jako vy, pohodlně rozložení na polštářích. I tohle se dá zažít na naší fakultě a tentokrát není proč si stěžovat, že je pátek šest hodin a my tu ještě tvrdíme. Tak to vypadalo v učebně R108 z pátku 9. na sobotu 10. prosince. Za katedru české literatury tu s námi byli Ondřej Hník a Štěpánka Klumparová.

Všichni známe konec roku a šílený shon provázející tenhle předvánoční čas, ale právě proto je tolik potřeba ukrást si pro sebe trochu času a příjemně si odpočinout. A tak jsme se sešli. Začali jsme krátkou situační hrou a pak už předčítání střídala kytara a kytaru předčítání a do toho se klábosilo a hodnotilo.

V pozvánce stálo, že s sebou má každý přinést text, který napsal sám, nebo text, který má rád. Sama jsem byla překvapená, jak byl tento výběr pestrý. Asi největší úspěch sklídila vlastní tvorba, šlo o povídky Heleny Chalupové Feuilleton a Ryba, která doplávala na Měsíc a dále o povídku Martina Korábečného (5. ročník, AJ–ČJ) na motivy Milneho Medvídky Pú.

Diskuse nad přečtenými texty nebyla nijak řízená, vyplynula přirozeně z nálady účastníků. Největší debata se rozpoutala nad vybranými básněmi Vladimíra Holana, jež přečetla Jarka Fridrichová. Bylo zajímavé sledovat, jak odlišně působí Holanova poetika na každého z nás.



Velmi příjemně se poslouchal úryvek z knihy Aleny Ježkové Praha, babka měst. Ve zpětné vazbě, kterou mi někteří účastníci poslali, byla tato kniha (samozřejmě vedle autorské tvorby) zmiňována vůbec nejčastěji. Mě osobně nejvíce okouzila kniha zpěvačky Radúzy Čáp nejní kondor a někteří mí přátelé ji asi letos najdou pod stromečkem.

„Líbila se mi melodramatická ukázka z Nikolý Šuhaje loupežníka. Mám slabost pro tyto typy příběhů a ukázka navíc působivě vykreslila utrpení a bezmoc Eržiky v okamžiku ohrožení milované osoby,“ napsala mi po akci Michaela Mikulová.

Michaela Klepáčková k tomu dodává: „Líbily se mi obzvláště zhudebněné Zahradníčkovy básně od Martina Korábečného a autorská tvorba Heleny Chalupové. Tímto bych ji chtěla podpořit a vzkázat jí, aby se psaním rozhodně nepřestávala – má talent. Také rozbor Holanovy básně mi přišel „k chuti“ – takovou tvůrčí aktivitu jsem nečekala. Ovzduší akce přispělo k tomu, že se všichni v interpretaci odvážali daleko více než na běžném semináři. Příště by mohlo být této činnosti více.“

„Vždycky jsem chtěla tajně přespat ve škole a vloupat se v noci do metra,“ odpovídá na otázku, proč se akce zúčastnila, studentka třetího ročníku Alína Mirakjan. A co by mělo být příště lepší nebo jinak? „Více účastníků, více čtení, více literárních informací, novinek ze světa literatury – například každý by mohl doporučit pár knížek ke čtení, mohlo by se třeba diskutovat, co je nového v současné literatuře, a tak dále... Ale pokud by tohle příště nebylo, tak by to nevedlo, protože se mi večer zdál celkově povedený.“

Musím říct, že se nám první Literární nocování na fakultě moc povedlo. Vždyť jak často má člověk příležitost posedět a v klidu si popovídat s podobně naladěnými lidmi? Kdy jindy se v jedné místnosti sejde Robert Fulghum a Ivan Olbracht, kdy si prolustujete Borise Viana, zasmějete se s Davidem Lodgem a ke spánku vás uloží Vítězslav Nezval?

Na závěr bych za nás za všechny ještě moc ráda poděkovala Štěpánce Klumparové, která komunikovala s vedením katedry a osobně se za celou akci zaručila. Protože bez ní by se tento literaturou provoněný večer nikdy nemohl uskutečnit.